

בהמה המקשה פרק רביעי חולין

עין משפט
נר מצוה

מה א מיי פ"ב ס"א
מקומו ס"ב
ב ב מיי פ"ב ס"א
פ"ב ס"א
ס"א
ב ב מיי פ"ב ס"א
ס"א
ס"א

קמחך דמי. והרי טענתו זה בזה: עד מקום מנה. שהוא עתיד לקיים ומה שעתיד לקמן אין לריך טבילה דקמחך דמי: חטאי אובלין. שכן רכין אינו חביב חבור וכמחן דמיפתי דמי והלמרינן בעלמא (פסחים ס"ה.) לרבינא חטאי אובלין כמחן דמיפתי דמי מהכא נפקא: בשלמא לעולא. דלמחר טעמא

[פסחים ס"ה]
[פ"ב סוטה]

[ע"פ ס"ה]
[פ"ב סוטה]

[פ"ב סוטה]

[פ"ב סוטה]

[פ"ב סוטה]

[פ"ב סוטה]

לחורך דמי. כמחן רכבי מאיר דתנין **לכל ידות הכלים שהן אירובות ועתיד לקצצן כמביל עד מקום מדה** (*דברי ר"מ ותלמי אומרים) **עד שיטביל את חולו** אפילו חימא רבנן *חבורי

אובלין כמחן דמפתי דמי ונגיעי בהרהר בשלמא לעולא היינו דקתני תרבה אלא לרבינא מאי תרבה: אידי דתנא רישא תרבה תנא נמי סיפא תרבה: והכמים אומרים מגע מרפה שחופה: מרפה שחופה מי כמחן: און כראבוה דשמואל *דאמר אבוה דשמואל מרפה ששחפה ממכאה במקושיין: מה מצינו במרפה ששחפה ממחרתה אף שחופה בהמה תמרה את *העובר: תניא

אמר להן רבי מאיר וכו' מי מיהרו לאבר זה מידי נבלה שחופה אמו, אם כן תחירו באכילה? אמרו לו הרבה מצלת על שאינו גופה יותר מגופה שהרי שצני *חותך: מן העובר שבמעיה מותר באכילה, מן החטול וכן הבליות אסור באכילה מאי קאמר אמר רבא ואמרי לה *כדי חסורי מחסריא והכי קתני

אמר להן רבי מאיר וכו' מי מיהרו לאבר זה מידי נבלה שחופה אמו, אם כן תחירו באכילה אמרו לו מרפה תוכיה ששחופה ממחרתה מידי נבלה ואינה מתירתה באכילה, אמר להן לא, אם שיהרה שחופה מרפה אותה דבר שהיא גופה, תמרה את האבר דבר שאינו גופה, אמרו לו הרבה מצלת על שאינו גופה יותר מגופה שהרי שצני *חותך מן העובר שבמעיה מותר באכילה, מן החטול וכן הבליות אסור באכילה תניא נמי הכי

אמר להן רבי מאיר וכו' מי מיהרו לאבר זה מידי נבלה: אמרו לו שחופה אמו, אם כן תחירו באכילה אמרו לו מרפה תוכיה ששחופה ממחרתה מידי נבלה ואינה מתירתה באכילה, אמר להן לא, אם שיהרה שחופה מרפה אותה דבר שהיא גופה, תמרה את האבר דבר שאינו גופה, אמרו לו הרבה מצלת על שאינו גופה יותר מגופה שהרי שצני *חותך מן העובר שבמעיה מותר באכילה, מן החטול וכן הבליות אסור באכילה תניא נמי הכי

בשלמא

ואפילו הוא יותר משלשה על שלשה פלעי הכי טהרה מן המדרס כיון דלא חויא למלאכה ראשונה להשתעק פשה ביה טומאה מגע דחויא ל' אלכשות אבל הכה איירי כשאין עליה מדרס אלא טומאה מגע בלבד וקריעה אחי לנטולי וכו' לא פשה עליה מידי ואין גראה שום סברא לחלק דמי' כיון דיש בה שלש על שלש שהוא שיעור טומאה לא פקע מיניה טומאה מגע ומה שהביא שם בן קמחך רביה דלע"פ דאית ב' שיעור טומאה מ"מ בטלה מ" קריעה דחויא דכלי חרס דשיכרו טמארה ושכרו מקבלין טומאה כדלמך באלו טרפיה (ע"פ ועוד נראה לי מייירי כשקורע בצרבה מקומות עד שלא יפאר בכל אחד רוחש שלש ולהכי קאמר דמארה לגמרי דלע"פ שכל הקריעות מחוברות בסופן ללא חיבור הוא כיון שכל קרע וקרע נקרע עד רוח הטלית והיא כאילו נגמר כל קרע וקרע עד שיש וכו'ן שלא שירי בטלית בלוחו מישוט שלא נקרע כדי מעופות פ"י סוד כדלמרינן הכה דל' גאר כוי מעופות היא טמא מדרבנן כדלמך בפרק דם חטאת (נחום דף נ"ד): **במבוי** עד מקום מרה. ולא תלמך ויודך ליהוי חיליה דאי מישוטו במקדש ומישוטו במקדש חילין כמזבחות ואלו כדקתני נמי סיפא במסכת מקוואות (פ"ט מ"ח) ויש לומר דאיירי בידות הכלים העשויין כעין חוליות כחותן שלטאות של ברזל העשויין בטבעות והא דקתני נמי סיפא במסכת מקוואות (פ"ט מ"ח) שלטאות דלי גדול ארבעה טפחים ושל קטן עשרה טפחים ומביל עד מקום מרה ר' מרשן אומר עד שיטבול כל הטבעות מכלל דת"ק לא בעי כל הטבעות מייירי נמי כיון דלוחיה טבעת עולה כחוליות מטבעות קטנות וליכא חיליה: **חבורי** אולכים כמחן דמפתי דמי. ד' תימה דלא משני הכי בהעור והרוטב (למך דף ק"ה) גבי חישב עליו וחל"כ חכמו טמא פ' אפרין טומאה בית הכסרים הוא הוהק להעמידה כ"י מאיר וי"ל דלא אמרינן כמחן דמפתי דמי אלא היכא דעומד ליקלן כמו הכא דלכר אכור ובשאר מותר וכן בסוף כ"ל ט"ל (פסחים דף ס"ה.) גבי אכר שילא מקלפו דמה שילא אכור ומה שבפנים מותר אבל גבי אכר מן חיי דהכל אכור ואין עומד ליתקן לא אמרינן כמחן דמפתי דמי:

מחוס פרישה הוא: הייט דקתני. מחני' מחט דאי לא חתט אין טמא מחוס דמגע סתרים הוא: אידי דנפא רישא חתט. ואמר ק' שחט את אמו כבשר סודר דדוקא חתט קורט שחיפה (דמשטה כשחפה ונרתיק למחמת אובלין לא ע"פ, הא לא חתט מחוס: קנא סיפא חתט. וכלא חתט נמי טמא העובר: מי מעמיא. דקתני צה תורה מגע: מטמאה במוקדשין. מדרבנן: אמרו לו בצרבה מלל פ' לקמיה מפרש מאי קא מהדרי ליה: ואלא האבר המדולדל צה בשום בהמה שנקרע ממנו חבור ומפריה וכו' במקלף דלמרי' בהעור והרוטב (למך דף ק"ה): האבר המדולדל צבהמה ונחמטה מטמאה טומאה אובלין ולא טומאה נבלות מדקתני הוכשרו בדמיה ולי נבלה מאי הכשר איכא למימר חט"פ שאלמדין באפילה דקתני לקמן בשמעתי להביא האבר והכשר המדולדלים: דבר שנופה. כלומר רין הוא שחפיהו א' שהיא גופה: במחלוקת בצבר. דטובין: ק' מחלוקת בצבר. המדולדל צבהמה דלרבי מאיר אין שחיטתו מטהרה ולרבנן שחיטתו מטהרה: עושה ניפול. בשעת שחיטה הכי הוא טעל מנה ואין שחיטתו לטעלה ל' פ' ומשום לישא דקרא דלפנין לקמן מיהם עושה ניפול' נקט לה: ניפול. גמר נפילה: אליבא דרבנן. *באבר דשכר מטהרי' אבאבר המדולדל צה מטמאין: בחורה כדלמך ר' יוחנן צריש פירוק (ע"פ דף ס"ה) אבר עלמו מותר באכילה חס החזיר:

מקומו פ"י משנה ס
[פ"ב סוטה]
[פ"ב סוטה]

[למך ק"ה]

[פ"ב סוטה]

[ע"פ ס"ה]

הוא שם חסר לו פ"י
כנס נלתי שום סתרת
כנס. ושל בשם טיטוס
שלם

רבינו גרשום

הגון כל ידות הכלים
עשר ארובות. ופסוקי:
אפי' תימא רבנן דחזירי
אובלין מי כלמך דמי
החבי כמי שצנע לטובה
שלאמא לעולא היינו
דקתני דתבה. בשלמא
לעולא דלא (מלך
דחזירי)
דחזירי] אובלין כמין
דלא שיהיה (דחזירי)
דמי היינו דקתני יחוס
אז אמן חזירי ונחכה
דמקרא לוא כדחובה
דמי: אלא לרבינא
דחזירי אובלין
כמחן דמפתי דמי
דמי כחורף פ"א וכו'
החבה הוא פיקוק
כחורף דמי אידי דתנא
רישא חובה חזירי
שחט את אמו דוקא
דחבה מ"ש חזירי
בשרי דלא מטמא סתרים
גמא סימא נמי דחבה
לעולא אע"ל דלא נחכה
כמחן דחורף דמי: ואלא
חזירי המדולדל. כלומר
לשחורף כמחן אבר
והעורף כמחן שחפה
והחבה מותר את
החזירי עמה: והפתי את
החזירי. אבר של עובר
דף נ"ד): הן וקריעותיהן ואין זו שום ראייה דהתם איירי כשייחד הסברים אח"כ אבל בלא יחוד לא כמו שפירש שם ויש מפרשים דקטילת שם כלי עליה וכשנקרעה כיון דחלל שם כלי מינה טהרה לגמרי אבל הכא איירי בחתיכה בגד ולא טהרה ממגע מדרס אע"פ שטמא מן המדרס ועוד נראה לי מייירי כשקורע בצרבה מקומות עד שלא יפאר בכל אחד רוחש שלש ולהכי קאמר דמארה לגמרי דלע"פ שכל הקריעות מחוברות בסופן ללא חיבור הוא כיון שכל קרע וקרע נקרע עד רוח הטלית והיא כאילו נגמר כל קרע וקרע עד שיש וכו'ן שלא שירי בטלית בלוחו מישוט שלא נקרע כדי מעופות פ"י סוד כדלמרינן הכה דל' גאר כוי מעופות היא טמא מדרבנן כדלמך בפרק דם חטאת (נחום דף נ"ד): **במבוי** עד מקום מרה. ולא תלמך ויודך ליהוי חיליה דאי מישוטו במקדש ומישוטו במקדש חילין כמזבחות ואלו כדקתני נמי סיפא במסכת מקוואות (פ"ט מ"ח) ויש לומר דאיירי בידות הכלים העשויין כעין חוליות כחותן שלטאות של ברזל העשויין בטבעות והא דקתני נמי סיפא במסכת מקוואות (פ"ט מ"ח) שלטאות דלי גדול ארבעה טפחים ושל קטן עשרה טפחים ומביל עד מקום מרה ר' מרשן אומר עד שיטבול כל הטבעות מכלל דת"ק לא בעי כל הטבעות מייירי נמי כיון דלוחיה טבעת עולה כחוליות מטבעות קטנות וליכא חיליה: **חבורי** אולכים כמחן דמפתי דמי. ד' תימה דלא משני הכי בהעור והרוטב (למך דף ק"ה) גבי חישב עליו וחל"כ חכמו טמא פ' אפרין טומאה בית הכסרים הוא הוהק להעמידה כ"י מאיר וי"ל דלא אמרינן כמחן דמפתי דמי אלא היכא דעומד ליקלן כמו הכא דלכר אכור ובשאר מותר וכן בסוף כ"ל ט"ל (פסחים דף ס"ה.) גבי אכר שילא מקלפו דמה שילא אכור ומה שבפנים מותר אבל גבי אכר מן חיי דהכל אכור ואין עומד ליתקן לא אמרינן כמחן דמפתי דמי: